

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutio S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XIII. Vulgus, virtutum malus iudex, valdè conspicuas, à perfectis non
secernit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

est in domandis affectibus collocandum. Natali autem ad producenda precandi spatia toties nitenti, prolixa quidem meditatione opus esse respondit, ad obtinendam suiipsius dominationem, ac de illa cum Deo secumque sedulo tractandum; cœterum eam quæ semel adeptus sit intra horæ quadrantem procliuius Deo inhæsurum & arctius; quàm multis horis, quemlibet alium affectus parum edomiti; assurgendi enim ad Deum eique inhærendi, impedimentum grauius nullum est, quàm esse suimet tenacem, sibi-que inhære, quo sursum conantem animam nihil infestius, & miserabilius deprimat. Ad hanc normam emendans Ludouicum Gonzales in quodam insigni Dei seruo precandi studium mirificè laudantem; vincendi domandique sui studium in eo laudauit, eodémque iudicio de adiutoribus laicis duobus; alterum placida, miti, & imperturbata naturæ potius indole quam virtutis, postposuit alteri, violento, præcipiti, efferatque in verba, & motus impatientiæ procliui; verum hos ausus, & impetus, animoso conatu sapius elidenti, resorbentique verba iam linguam vrentia; huic enim, mactæ animo frater, inquebat, expugna teipsum fortiter, & duplo meritis auctior euades quam illi, & illi, quibus lentum ac lene ingenium nihil faceffit negotij. Alium item adiutorem nactus, subducentem se ab cœtu reliquorum, quod bili arderet ignea facileque irritabili, erras, ait, mi frater, nec fuga hic hostis, sed pugna vincitur, nec sanat iracundiam solitudo, sed dissimulat, & tegit; plus Deo daturus es, plusque accepturus, asperitatem ingenitam vel interdum vel crebrius frangendo, domesticæ consuetudinis occasione bene vsus; quàm si annum totum spelunca conditus, & mutus lateres. Tandem quos norat virtutis purgandæ egregiè auidos, eos ad sui victoriam præcipuo studio promouebat, in quibus fuit qui se ad templa septem, indulgentiæ gratia inuitanti, lepide excusarit, se domi non semel in die, plenam indulgentiam consequi.

Sed de priuatis dotibus hætenus, quibus animum suum excoluerat Ignatius, nunc ad publicas transeamus, quarum locuples apparatus illum effecit idoneum, vt aliorum quoque mentes excoleret; inde spectandum veniet, ad parandam in eo harum sedem virtutum, & remunerandum earum laborem, quàm se illi Deus abundè infuderit, prouexeritque illum ad culmen summæ caritatis, & vitam diuinam in terris fruendam. Verum de ardore animarum quo flagrabat, priusquam incipio, non parum interest animaduertere, futuros fuisse erga Ignatium honores mortalium longè multumque proniores, si sui vnus perficiendi sollicitudine totum circumscribere voluisset sanctimoniam suam negotium: nam hominum magna pars, nec vero sensu diuinorum nec iudicio ducitur, nec illa æstimat de excelstitatis suæ præstantia, & gradu, sed de iis quæ sunt prodigiosius peregrina, & quæ putat factu, futura sibi fuisse difficiliora magisque inuia, iis demum tribuit sanctitatis palmam numeris omnibus absoluta. Vt ergo se quisque magnoperè amat, & sui corporis diligenti obsequio & cura sollicitè sanè afficitur; ita quempiam videns insolentibus pœnis, in seipsum sauire, virum statim

XIII.

Vulgus, virtutum malus index, valdè conspicuus, à perfectis non secernit.

retur

retur inter sanctos heroem, & præ cæteris admiratur: iam illos quinque & triginta annos quos Deo vixit Ignatius, si qua Mantelæ inierat asperitate vitæ decurrisset, auxisset quin etiam illorum cruciatuum mensuram pro incrementis suæ caritatis, quanta, & qualia de illo canerentur? Saccus, cilicium, catena, specus, nosocomiorum longa, sordida, purulenta obsequia, ad hæc perpetuæ ferè inedia, vigilia, meditationes, flagellationes; ad hæc ærumnosa peregrinantis itinera; ad hæc contemptus, ludibria, stoliditatis opinio cupidè captata, vita denique omnis, morte prope diuturna crudelior, hæc inquam & alia olim à nobis narrata fusius, quæ gradus illius quem assecutus est fuere tantum leuia rudimenta, si pari semper sui, dicam verius laniena, quàm vexatione tenuisset; haberetur vulgo in summa admiratione sanctimonie excellentis, cuius apicem vulgus non putat posse attingi sublimius. At hoc omni horrore deposito, mirabili magis quam utili, reuocare se ad conuersionem pereuntium animarum, atque in hunc finem difficultates literarij studij diuturnas propèque insuperabiles deuorare; exinde ciuilius, & humanius agere; ex communi more, vestem deinceps, victumque moderati; delectum habere præstantium comitum; pro adamatis criminationibus, atque infamia, ad tuendam famam insurgere; stabilitæ demum religiosa familia, viuendi normam congruentem, ac propriam, ad posterorum exemplum præire, omnem illum ardorem corporis affligendi, conferendo in animi culturam, iis tantum ex eo duriore paratu seruatis, quæ primatio non obessent proximi iuuandi officio; hæc supremum licet obtineant perfectæ virtutis fastigium, quæ perfectionis alienæ cum propria studium, pari nexu iungit, & Christo vnice placuit, nisi apud homines diuinorum eximie peritos, mentèque ab inferioribus subuectos, suo certo pretio nequaquam penduntur: si tamen gradus excellentissimi erga Deum amoris (qui sanctitatis anima est) de operum merito, & præstantia æstimemus in promptu est Christi regula de qua nefas est dubitare, Petri enim erga se amorem exploranti, cum respondisset Petrus, *etiam Domine tu scis quia amo te. Non dixit Christus, ait Chrysostomus, abiice pecunias, ieiunium exerce, macra te laboribus, mortuos excita, demonia abige: nihil horum, vel aliorum rectefactorum in medium adduxit; sed omnibus illis prætermisissis, dixit illi, si diligis me pascue oves meas.* Iam ergo videndum cuiusmodi fuerit & quanta in hoc iuuandarum animarum diuino negotio Ignatij virtus, & Sanctitas.

Orat. de S.
Philonio.

XIV.
Quanto ardore salutis
aliena flagrauit Ignatius.
Ecclesiæ.

Et occurrit imprimis ea laus quam illi Gregorius XV. attribuit, cum de illo sanctis adscribendo Cardinalium rogaret sententiam. [Videri, scilicet verè, ac præclare B. Ignatio deberi, quod duci præstantissimo Iosue adscribunt diuina oracula, fuisse magnum, secundum nomen suum: maximum in salutem electorum Dei, expugnare insurgentes hostes, ut consequeretur hereditatem Israël. Igne liquidem arsisse diuinæ caritatis, eiusque in eos beata incendia sparsisse perpetuè, qui essent ad vitam cœlitus destinati: consecratum ab eo ad Christi prælia militem, armisque instructum cœlestibus; ductum